

personlige Arbejde; der kommer en Tid, hvor han er ude af Stand til det. Nu kan det gjerne være, at Andre være en anden Opfattelse, men jeg har i hvert Fald den Opfattelse, at den, som sambittighedsfuldt og ordentligt har ernæret sig, saalænge han er rask og har gjort Alt, hvad han kunde for at modarbejde Virkningen af Sygdom og for at fri det Offentlige fra at tage sig af ham ved at træde ind i en Sygekasse, ham vilde det være smukt at hjælpe, naar han bliver gammel. Man kunde sige, at det er en Naadesag. Ja, de kunne gjerne give det, hvad Navn de ville, det er for saa vidt mig det samme og man kan gjerne sige, at man giver ham det som en Naadegave, og han kan glæde sig over det, som Noget han har fortjent; jeg synes i hvert Fald, at han har fortjent det, og kunde man derfor anvende dette Bidrag, som her er foreslaaet fra Statens Side, til at give dem, der havde naaet en vis Alder — jeg sætter 60 Aar — og havde været i en anerkjendt Sygekasse i mindst 10 Aar en Sum, saa kunde vi give alle dem, der vare over 60 Aar, efter de statistiske Beregninger, der ere foretagne til dette Forslag, 50 Kr. om Aaret til hver. Det var, hvis de Alle havde været 10 Aar i Kassen, men da de selvfølgelig ikke Alle have været der saalænge, vilde Beløbet ikke blive tilsammen 500,000 Kr. Hvis Alle kom ind, som kunde komme ind i Kassen, og de Alle havde været der i 10 Aar, hvilket altsammen er umulige Forudsætninger, kunde Bidraget stige til omtrent det samme Bidrag, som Regjeringen havde tænkt sig ved sit Forslag; den havde tænkt 1,600,000 Kr.; men det Bidrag, som jeg foreslaar, vilde ikke kunne stige til 1,500,000 Kr. Det er utænkeligt, at det kunde blive den Sum. Man kan kinsse af 50 Kr. om Aaret, det kunne de som ville gjøre Alting forkert og fremstille Alt fra den sorte Side, men for den, der har Lidet eller Intet — det Intet er der jo Ingen der har, de Mennesker, der have virket paa den Naade, have altid lidt Tilhold hos en eller anden Slægtning eller hos Børn, de tjene altid lidt og ville lidt sammen — for dem er 50 Kr. om Aaret en ganske overordentlig stor Hjælp. Kan man give Mere, saa med Forsnielse, men jeg vil ikke stille Forslag, som strax maa siges at være uigjennemførlige og latterlige. Det tør jeg paastaar, at den Udfigt, til i en vis Alder at kunne naae en saadan Støtte, vil være en mægtig Tilskyndelse for Folk til at gaa ind i en Sygekasse, og det vil give et Opsving til Institutionen, som ingenjomhelst anden Ordning er

i Stand til at give. Jeg skal foreløbig indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Madjen: Jeg er ganske enig med den foregaaende ærede Taler i, at Spørgsmaalet om Arbejdernes Stilling i Samfundet trænger mere og mere til en heldig Løsning. Det er nemlig saa, at blandt de Spørgsmaal, der staa paa Dagsordenen i det Hele taget i vor Tid, indtager Arbejderspørgsmaalet, eller om man vil, Arbejderspørgsmaalene, en fremstuds Plads. Det er en Kjendsgjerning, som vi vist ere fortrolige med mer eller mindre, at Kapitalen samler sig mere og mere paa enkelte Hænder, og de Besiddelsesløses Tal forøges Aar for Aar; skal Udviklingen blive ved at gaa i den Retning, kan det jo se ud til, at det vil tage en Ende med Forsværelse. Denne Kjendsgjerning, mener jeg, kan give alvorlige Mennesker Stof nok til Eftertanke og opfordre dem til at tage Alt, hvad der staar i Forbindelse med Arbejdernes Stilling, alvorlig under Overveelse. Der er en stor Klasse af Mennesker mellem os i By og paa Land — og deres Tal forøges Aar for Aar — hæderlige Medborgere, som selv med den yderste Flid og Stræbsomhed og selv med den største Sparommelighed ikke formaa at tilveiebringe et anstændigt Udkomme, men kun formaa nogenlunde at holde sig oven Vandet under Behovringer og daglige Næringsforger, saalænge deres Arbeidskraft slaar til, og saalænge ikke Sygdom træffer ind. Saa snart det Tidspunkt kommer, at Arbejdstraften svigter, eller et Sygdomstilfælde indtræffer, er fattigvæsenet deres visse Lod. I denne Forbindelse vil jeg minde om, hvad Professor Falbe-Hansen har oplyst os om gjennem Statistikken, at Gjennemsnittet af en Arbejders Indtægter, Kost og Løn tilsammen, paa Landet er Alt i Alt 350 Kr. aarlig. Det vil vistnok være en Gaade for Mange, hvorledes en saadan Arbejder kan friste Livet og kan komme igennem det med en saa ringe Sum. Af disse Grunde er det en Selvfølge, jeg mener — og jeg tænker vi maa være enige om det Allesammen — at en Løsning af Spørgsmaalet om at ophjælpe Arbejdernes Kaar og forbedre deres Stilling er paatrængende nødvendig. Det forekommer mig, at et retfærdigt Samfund bør saa meget som muligt stille paa at forbedre Arbejdernes Kaar. Da nu det foreliggende Lovforslag angaar et saadant Spørgsmaal, der er særlig vigtigt for Arbejderne, nemlig Spørgsmaalet om Oprettelsen af Sygekasser, mener jeg selvfølgelig, at det er en meget vigtig Sag, Lovforslaget gaar